

**Chương 653: Thảm Hoạ Công (82) - Cuộc Hội Ngộ Của Đôi
Ta**
(Số từ: 3946)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:53 AM 20/12/2023

Bầu không khí căng thẳng giữa Liana và Cliffman đã dịu đi phần nào.

Chỉ cần họ vẫn trân trọng nhau là đủ rồi.

“Khả năng của cậu... mạnh đến vậy sao?”

“Vâng.”

“Tôi nghe nói mùa đông năm ngoái có thời tiết kỳ lạ... Có thật vậy không?”

"Ừm, đó là do tôi."

Cliffman không khỏi ngạc nhiên khi Liana tiết lộ rằng giờ đây cô không chỉ có thể triệu hồi tia sét mà còn có thể gây ra hiện tượng thời tiết bất thường.

Đó là lý do tại sao, biết rằng những hiện tượng bất thường về thời tiết xảy ra cho đến nay là do Liana gây ra, anh chỉ có thể ngây người gật đầu.

"Thật ngạc nhiên..."

"Tuy nhiên, tôi không thể sử dụng nó theo cách tôi muốn. Nó hơi kỳ dị."

“Kỳ lạ như thế nào?”

“Chà...”

Liana ngồi xuống một mỏm đá và thở dài thườn thượt.

“Tôi đoán tôi nên nói... tôi càng cảm thấy tệ thì tác dụng càng mạnh.”

“Hửm...?”

“Tôi nghĩ sức mạnh của tôi phản ứng với cảm xúc của tôi. Ví dụ như thời tiết bất thường... dường như phản ứng với những cảm xúc tiêu cực.”

Một sức mạnh đáp lại những cảm xúc đen tối, tiêu cực.

Ban đầu, nó không thức tỉnh nhờ những trải nghiệm tích cực.

Chừng nào cô còn không thể kiểm soát cảm xúc của mình theo ý muốn thì chắc chắn sẽ có những hạn chế nếu đó là điều kiện kích hoạt.

“Đó là một khả năng mạnh mẽ, nhưng... nó có vẻ không dễ sử dụng.”

Nghe Cliffman nói, Liana cúi đầu.

"Nó không hẳn như vậy. Tôi có thể sử dụng nó bất cứ khi nào tôi muốn."

“...Nhưng cậu nói cậu sẽ cảm thấy khó chịu khi sử dụng nó?”

"Có một cách."

Liana lấy ra một lọ thuốc từ trong đồ đạc của mình.

Theo quan điểm của Cliffman, nó chỉ là một lọ chứa một loại thuốc không rõ nguồn gốc. Liana nở một nụ cười cay đắng.

"Nếu tôi chỉ uống một trong những thứ này, tôi sẽ chán nản đến mức muốn treo cổ tự tử ngay lập tức."

“Một loại thuốc gây trầm cảm...?”

"Đúng vậy."

"Và cậu dùng nó?"

"Không có tác dụng phụ. Nó an toàn. Và nếu có một số tác dụng phụ thì sao? Nếu tôi có thể giết hàng trăm nghìn con quái vật để đổi lấy cảm giác hơi hụt hẫng thì tôi nên làm."

Đó không phải là vấn đề sống hay chết, chỉ là tâm trạng của cô ấy sa sút đáng kể.

Lúc đó, Cliffman chỉ có thể ngây người gật đầu, cho rằng đó là điều không cần bàn cãi. Một số người thậm chí không thể giết được một con quái vật nào mặc dù phải mạo hiểm mạng sống của mình, vì vậy nếu cái giá chỉ như vậy thì họ nên làm điều đó.

Tuy nhiên, Cliffman nhận thấy rằng Liana khi cô nói có bàn tay run rẩy cầm lọ thuốc pha lê.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Liana sợ thứ “ma túy” trên tay.

Cô ấy sẽ biết rõ nhất cảm giác khủng khiếp mà cô ấy sẽ trải qua khi uống nó.

Nó không phải là không có tác dụng phụ, nhưng cô ấy đã đề cập đến hàng trăm ngàn.

Cliffman cảm thấy chóng mặt trước quy mô.

Ngay cả khi anh ta kết hợp tất cả những con quái vật mà anh ta đã giết cho đến nay, liệu anh ta có đạt được 10 nghìn không?

Nhưng Liana đã làm được điều đó chỉ bằng một lần sử dụng khả năng của mình. Mặc dù Cliffman đã trở nên mạnh hơn so với trước nhưng Liana ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Chỉ với một trận chiến, Liana có thể tiêu diệt số lượng quái vật nhiều gấp hàng chục lần số lượng mà Cliffman đã giết trong suốt cuộc đời mình.

Khi vẻ mặt của Cliffman đanh lại, Liana nắm lấy tay anh.

"Tại sao cậu lại làm vẻ mặt như vậy...? Đừng trông như vậy."

"Không, không phải vậy. Cậu và tôi chỉ có những việc khác nhau mà chúng ta có thể làm. Tôi chỉ nghĩ về điều đó một lát thôi."

"Phải..."

Cliffman biết rằng mỗi người đều có những khả năng khác nhau.

Trong khi Liana sở hữu một khả năng cực kỳ mạnh mẽ, thì việc Cliffman đã tiêu diệt hơn một nghìn con quái vật cho đến thời điểm này đã là một kỳ tích đáng kinh ngạc.

Đó chỉ là vấn đề so sánh nhằm người mà thôi.

Có thể có một Siêu Nhiên mạnh hơn Liana?

Khoảnh khắc Liana có được khả năng triệu hồi tia sét, Cliffman không thể không nhớ lại ký ức đó.

Trước quan tài của cha cô, Liana đã hét lên và thức tỉnh năng lực của mình.

Mặc dù không biết nhiều về Siêu Nhiên nhưng Cliffman vẫn nhớ rõ khoảnh khắc Liana thức tỉnh Sức mạnh Siêu nhiên mới của mình sau một trải nghiệm kinh hoàng.

Và bây giờ, cô ấy sở hữu một sức mạnh thậm chí còn lớn hơn.

Cô ấy có tự nhiên có được sức mạnh như vậy không?

Hoặc...

"Liana."

"Vâng?"

"Có chuyện gì... đã xảy ra à?"

—Cái chết của cha cô.

Có phải cô ấy đã đánh thức một sức mạnh khác thông qua một sự kiện khác có ý nghĩa tương tự?

Từ sự thay đổi sắc mặt đột ngột của Liana trước câu hỏi của anh, Cliffman có thể biết rằng thực sự đã có chuyện gì đó xảy ra.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi.

"Tôi đã phạm tội."

"..."

“Tôi lỗi quá lớn, không thể chuộc được.”

Cliffman khó hiểu rằng đó không phải là một sự kiện đáng buồn mà là do chính cô tự chuốc lấy.

Liana giải thích ngắn gọn.

Cô đã giết người chứ không phải quái vật.

Vô số người.

Cô ấy không giải thích thêm gì nữa.

"Tại sao cậu làm vậy?"

Không thể nào Liana lại làm một việc như vậy mà không có lý do, vì vậy Cliffman phải hỏi.

"Có lý do đây. Chắc chắn là có."

"..."

Với vẻ mặt nghiêm nghị, Liana nhìn đám cỏ dại mọc dưới nền đất trống trong rừng.

“Nhưng tôi nhận ra đã quá muộn rằng có những việc không nên làm, ngay cả khi có lý do”.

Cô đã nghĩ đó là việc nhất định phải làm, nhưng cuối cùng lại là việc không nên làm.

Kết quả của việc làm điều không nên làm là người khác đã phải trả giá.

"Cho nên bây giờ, tôi không nghĩ đến việc trả thù nữa."

Trở thành một người mà việc nói về việc trả thù là điều buồn cười, cô nói rằng việc trả thù không còn xuất hiện trong tâm trí cô nữa.

Liana chỉ đơn thuần tuyên bố điều đó.



Liana đã trở lại.

Dù họ có nói chuyện bao lâu đi chăng nữa thì cuộc hội ngộ của họ luôn có cảm giác quá ngắn ngủi.

Cliffman đã rời đi và Liana đang đợi chúng tôi tại địa điểm mà chúng tôi đã thỏa thuận.

"Mọi chuyện thế nào? Em nói chuyện có ổn không?"

“Không phải anh đã trốn ở đâu đó và nghe hết mọi chuyện à?”

Trước lời của Liana, Harriet và tôi không khỏi nao núng.

"...Làm sao em lại biết thế?"

“Anh sẽ luôn làm thế, phải không?”

Tôi.

Chẳng lẽ tôi lại là một người hiển nhiên như vậy sao?

Không, nghĩ rằng tôi không rõ ràng có thể hơi vô lý.

Vẻ mặt của Liana đã sáng sủa hơn. Cliffman có lẽ cũng vậy.

Nếu đúng như vậy, sau này Cliffman có thể hỗ trợ chúng tôi, nhưng đó không phải là lý do Liana gặp Cliffman.

Có nhiều việc cần phải giải quyết trước trận chiến cuối cùng, ngoài ý nghĩa chính trị.

“Em có cảm thấy nhẹ nhõm không?”

"Một chút chẳng?"

Liana mỉm cười và gật đầu trước câu hỏi của tôi.

Vẫn còn nhiều việc phải làm.

“Chúng ta hãy quay về thôi; ở lại đây nữa cũng chẳng ích gì.”

Harriet bắt đầu niệm chú sau khi cô ấy nói xong.

Liana chắc chắn đã sợ hãi.

Cliffman có thể đã thay đổi.

Chắc chắn, Cliffman đã thay đổi, nhưng không theo cách mà Liana lo sợ.

Tôi chắc chắn đã có một diện mạo khác, nhưng tôi đã kiểm tra xem mọi người đang thế nào.

Tuy nhiên, tôi không thể biết phản ứng của họ sẽ như thế nào khi họ thực sự đối mặt với tôi.

Cũng như Cliffman không bức bối với Liana, có thể có những người không thực sự bức tức với tôi. Scarlett là một trong những trường hợp như vậy.

Giống như Christina, người không thể hiện điều đó ra ngoài, họ có thể đang nuôi dưỡng lòng căm thù bên trong.

Cliffman không phải là người mà Liana nhất định phải gặp.

Nhưng Liana, người đối mặt với Cliffman, có vẻ thoải mái hơn đáng kể.

Tôi cũng mong muốn được gặp ai đó theo cách đó.

Không còn nhiều thời gian nữa.

Chỉ có một người mà tôi vô cùng muốn gặp.

Ngoài Ellen ra, chỉ có một người duy nhất.



Một ngày trước cuộc hành quân, Adriana thấy mình đang ở trong một doanh trại mà cô chưa từng đến thăm trước đây.

Cô không sợ hãi, nhưng cô không thể không cảm thấy căng thẳng trong một tình huống xa lạ.

Chủ doanh trại đang ngồi trên bàn chứ không phải ghế, khoanh tay, im lặng quan sát Adriana.

Cô có khuôn mặt trẻ trung.

Tuổi thật của cô ấy không rõ, nhưng cô ấy trông giống như một người không thể lớn hơn cô ấy sáu tuổi.

Cô có khuôn mặt luôn tươi cười, tạo ấn tượng tốt ở bất cứ nơi nào cô đến. Nhưng đây là lần đầu tiên Adriana tiếp xúc với cô ấy, và không hiểu sao cô ấy không khỏi cảm thấy khó chịu trên khuôn mặt tươi cười của mình.

Mặc dù cô ấy đang mỉm cười nhưng nụ cười của cô ấy dường như quá cứng nhắc trên khuôn mặt.

Mặc dù người kia đang mỉm cười, Adriana cảm thấy kỳ lạ rằng cô ấy trông không giống như đang cười chút nào.

—Adriana, một Thánh Hiệp Sĩ.

Và có Chỉ huy tối cao của các Thánh Hiệp Sĩ, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Rowan, ngay trước mặt cô.

Đột nhiên, thực sự.

Adriana đã nhận được lệnh triệu tập từ Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ.

Là một Thánh Hiệp Sĩ di chuyển cùng Đội quân Temple chứ không phải Thánh Hiệp Sĩ Đoàn, Adriana không nằm dưới sự kiểm soát trực tiếp của họ, mặc dù về mặt kỹ thuật, cô ấy là thành viên trong tổ chức.

Vì vậy, cô hiếm khi có lý do gì để gặp Tân Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, điều này khiến cô cảm thấy vừa bối rối vừa căng thẳng khi được triệu tập.

Sự thay thế đột ngột của cựu Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Eleion Bolton, là một tin tức kỳ lạ ngay cả đối với Adriana, người không gia nhập Thánh Hiệp Sĩ.

Hoàn cảnh chính xác của những gì đã xảy ra vẫn chưa được làm rõ.

Ngay cả Adriana cũng không thể hiểu được tình hình, vì vậy sự hỗn loạn trong Thánh Hiệp Sĩ Đoàn chắc hẳn còn tồi tệ hơn. Và sự nhầm lẫn đó vẫn tiếp diễn.

Có tin đồn về lý lịch của Rowan khá bất thường giữa những tranh cãi và nghi ngờ.

Có những lời xì xào về sự tham gia của cô ta vào những khía cạnh đen tối của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn.

Tin đồn về việc là điều tra viên dị giáo hoặc là thành viên của một đội ám sát.

Một người đáng lẽ không nên lộ diện đã làm như vậy.

Điều đó thậm chí có được phép không?

Adriana cảm thấy sức nặng của những tin đồn lan truyền đầy nghi ngờ.

Và bây giờ, Tân Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Rowan, bị bao phủ trong sự nghi ngờ, đã triệu tập Adriana.

Cô ấy là người chưa từng gặp cô trước đây và không có lý do gì để quan tâm đến cô.

Adriana thậm chí còn không phải là Thánh Hiệp Sĩ cấp cao.

Mặc dù kỹ năng của cô không thể chê trách được và cô đã sở hữu những khả năng ngang bằng hoặc cao hơn khả năng của một Thánh Hiệp Sĩ cấp cao, nhưng cô không có vị trí hay nghĩa vụ thực sự nào.

Và vì vậy, lệnh triệu tập từ Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ khiến Adriana cảm thấy kỳ lạ.

Hơn thế nữa.

Sau khi gọi cô và bắt cô đứng trước mặt, cô ấy không ngồi trên ghế mà ngồi trên bàn, chăm chú nhìn cô.

Cô là một người phụ nữ hay cười, nhưng không hiểu sao, điều đó lại không thoải mái.

Thật thô lỗ, cô không thể không nghĩ rằng ánh mắt của cô ấy thật khó chịu.

"Chỉ huy, tôi có làm gì sai không...?"

Cuối cùng, Adriana không khỏi thận trọng lên tiếng trước.

Trước lời nói của Adriana, Rowan nghiêng đầu.

"...Không?"

"Vậy thì, tôi có cần phải làm gì không...?"

“Hừmm...”

Rowan vẫn im lặng trước câu hỏi của Adriana.

Cô ấy là một người phụ nữ khó hiểu.

Mọi người thường có thể đoán được tâm trạng của người khác từ biểu cảm và phản ứng của họ ở một mức độ nào đó.

Tuy nhiên, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ Rowan, người đang ở ngay trước mặt cô, không phải là người mà cô có thể cảm nhận được điều đó.

Cô ấy đang mỉm cười, nhưng dường như tâm trạng không được tốt, cũng không thể biết được cô ấy đang nghĩ gì.

Như thể cô ấy đã được 'huấn luyện' đặc biệt nào đó.

Khi trò chuyện với một người không rõ ý định và cảm xúc, mọi người có xu hướng cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên, nếu người đó cũng nắm giữ quyền lực và quyền hạn lớn hơn mình.

Đặc biệt nếu họ nắm giữ quyền quyết định sự sống và cái chết, việc cảm thấy sợ hãi thay vì khó chịu là điều đương nhiên.

Adriana không khỏi cảm thấy Rowan đã quen với những tình huống như vậy.

Một người đã quen gieo rắc nỗi sợ hãi cho người khác chỉ qua thái độ của họ.

Đương nhiên, Adriana không khỏi cảm thấy rằng một trong những tin đồn trôi nổi có khả năng cao là sự thật.

Mặc dù Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ sử dụng ngôn ngữ lịch sự với Adriana, một cấp dưới cấp thấp, cô không thể biết liệu mình có tôn trọng hay không.

Đã bao nhiêu thời gian trôi qua?

Ngay khi Adriana đang nghĩ rằng cô đã trở nên cứng đờ như một tấm ván.

"Adriana, sự nghiệp của cô có vẻ khá ấn tượng."

"...?"

Cô không khỏi bối rối hơn trước những lời nói bất ngờ đó.

Một sự nghiệp đầy ấn tượng.

Cô có thứ gì có thể miêu tả được như vậy không?

“Không phải việc tốt nghiệp Royal Class Temple là một sự nghiệp ấn tượng sao?”

"Ah..."

Đó là câu chuyện đó. Adriana thận trọng gật đầu.

—Temple, nơi quy tụ những nhân tài từ khắp lục địa.

Chỉ những người có khả năng đặc biệt mới được nhận vào Rpyal Class. Địa vị hay quyền lực đều không quan trọng. Chỉ có tài năng mới quyết định được vào Royal Class.

Đó là lý do tại sao việc chỉ tốt nghiệp Royal Class có thể được coi là một sự nghiệp ấn tượng.

"Những người khác có thể không biết, nhưng tôi... tôi không chắc lắm."

Adriana không hề khiêm tốn khi nói điều đó.

Thật vậy, các Siêu Nhiên và pháp sư mạnh mẽ chắc chắn sở hữu hỏa lực phù hợp với xuất thân và tài năng của họ.

So sánh mình với những người có tài năng đáng gờm như vậy, Adriana cho rằng mình khá tồi tàn.

"Tại sao? Có phải chỉ có pháp sư và Siêu Nhiên mới được coi là tài năng? Thành tích tiêu diệt quái vật của cô khá lớn, thậm chí có thể so sánh với các Thánh Hiệp Sĩ và linh mục cấp cao của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn."

"...Là vậy sao."

Cô không thể nhớ mình đã thực hiện nhiệm vụ tiêu diệt quái vật bao nhiêu lần. Không chỉ với Lực lượng Đồng minh mà cả trong

Thảm Hoạ Công đang diễn ra, cô đã liên tục ra ngoài tiêu diệt quái vật.

Vì vậy, cô không hề hay biết, cô đã tích lũy được một sự nghiệp xứng đáng với sự chú ý của Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ.

Rowan bắt đầu đọc tài liệu đặt cạnh cô trên bàn.

"Xuất thân từ Tu viện Artoon ở Saint-Owan, thuộc Công quốc Saint-Owan... Nơi sinh không rõ ràng... Được giáo dục tại tu viện, bộc lộ tài năng và bước vào Royal Class tại Temple..."

Nó dường như là một tài liệu chứa lý lịch của Adriana. Adriana quan sát Rowan lặng lẽ đọc qua nó.

"Rời khỏi Temple vào khoảng năm hai... Tham gia trận chiến sau khi Thảm Hoạ Công bùng nổ, trở về Thánh Hiệp Sĩ Đoàn... Sau đó, gia nhập Quân đội của Temple và phục vụ cho đến nay..."

Đúng như dự đoán, tài liệu không chỉ có nội dung việc cô rút khỏi Temple mà còn có cả việc cô trở lại Temple và nhập ngũ sau Thảm Hoạ Công.

Rowan không đọc thêm nữa, có lẽ tất cả đều là về kinh nghiệm chiến đấu của cô. Cuối cùng thì mục đích của việc chuẩn bị lý lịch của cô là gì và cô ấy sẽ nói gì?

Rowan đứng dậy khỏi bàn làm việc và đến gần Adriana.

"Hoàn cảnh của chúng ta giống nhau."

"...?"

“Ta cũng đến từ một tu viện. Một đứa trẻ mồ côi bị bỏ lại ở đó.”

Trước những lời bất ngờ đó, Adriana không khỏi sửng sốt.

Cả Rowan và Adriana đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi tại một tu viện.

Tuổi của họ có vẻ tương đương nhau, mặc dù Rowan có vẻ lớn hơn một chút.

"Tài năng của chúng ta có vẻ cũng tương tự nhau."

Với những lời của Rowan, Adriana ngày càng trở nên bối rối.

Cả hai đều là trẻ mồ côi từ một tu viện, cùng độ tuổi và thậm chí còn có tài năng tương đương nhau.

Nhưng cô ấy là Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, và cô chỉ là một Thánh Hiệp Sĩ trong Quân Đội Temple.

Có phải cô ấy đang chế nhạo cô về sự khác biệt của họ?

Adriana không hiểu tại sao Chỉ huy lại có những lời chỉ trích vô nghĩa như vậy với cô.

Rowan đưa tay lên má Adriana.

Adriana cảm thấy ớn lạnh khi Rowan chạm vào má cô.

Đó không phải là do sự khó chịu của cô.

Sự tiếp xúc thực sự kỳ lạ.

Trái ngược với vẻ ngoài ngây thơ và sạch sẽ, lòng bàn tay khô khốc của Rowan lại thô ráp và săn chắc một cách quá mức.

Bàn tay của Adriana cũng tương tự, nhưng việc chạm vào bàn tay khô khốc đó chắc chắn thể hiện những khó khăn Rowan đã trải qua trong cuộc đời cô ấy.

Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ nhìn vào một Thánh Hiệp Sĩ bình thường và nói.

“Có gì khác biệt giữa ta và cô vậy...”

Đó không phải là thái độ khinh thường hay nhạo báng.

“Ta thế này, cô thế kia...”

Trong giọng điệu của cô ấy không thể nhầm lẫn được sự ghen tị và đố kỵ.

Adriana không thể hiểu được cảm xúc mà cô cảm nhận được từ Rowan. Tại sao Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ chiến lại triệu tập cô, và những lời khó hiểu của cô ấy có ý nghĩa gì?

“Có người muốn gặp cô.”

Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ chỉ đơn giản nói như vậy.



Cuối cùng, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ chỉ nói một cách khó hiểu.

Cô ấy chỉ thông báo với cô rằng có người muốn gặp cô và cung cấp địa điểm cũng như thời gian chỉ định.

Thời gian đã được ấn định cho buổi tối.

Đó là một mệnh lệnh không thể giải thích được, nhưng cô không thể từ chối.

Vì vậy, Adriana một mình đi đến khu vực phía nam của đồn trú, một nơi mà không ai dám mạo hiểm.

Tại sao Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ lại đưa ra mệnh lệnh như vậy?

Có người muốn gặp cô.

Ai đó có thể đưa ra yêu cầu như vậy với Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ chỉ để gặp một Thánh Hiệp Sĩ Adriana, người thậm chí còn không phải là một Thánh Hiệp Sĩ cấp cao?

Người đó có thể là ai?

Tại sao một người như vậy lại muốn gặp cô?

Giữa lúc không chắc chắn, Adriana rời đồn trú và tiếp tục đi về phía nam.

Một đồng cỏ cách xa chiến trường, không có dấu vết chiến đấu.

Dưới ánh trăng, Adriana sớm nhìn thấy ai đó đang ngồi trên bãi cỏ.

"Ah..."

Cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Cô thậm chí còn không biết làm thế nào mà mọi chuyện lại thành ra thế này.

Tuy nhiên, Adriana không khỏi có chút nghi ngờ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ lại đưa ra mệnh lệnh như vậy?

Chuyện gì đã xảy ra với các Thánh Hiệp Sĩ?

Cô không thể biết tất cả mọi thứ, nhưng cô không thể không đoán xem chuyện gì đang xảy ra và chuyện gì đã xảy ra.

Và tại sao lại có người muốn nhìn thấy một người tầm thường như cô?

Người đang ngồi lặng lẽ đứng dậy khi nhìn thấy Adriana.

Đó không phải là khuôn mặt mà cô có thể mô tả giống như trong giấc mơ của mình.

Đó không phải là khuôn mặt mà cô mong mãi được nhìn thấy.

Mối quan hệ của họ không như vậy.

Họ không thân thiết đến thế.

Nhưng không thể phủ nhận,

vẫn là thế,

từ sâu thẳm trong trái tim cô,

có một người mà cô yêu quý đang đứng ngay trước mặt mình.

"Rein...hardt...?"

"Đã được một thời gian rồi nhỉ."

Dưới ánh trăng, Kouhai xấu tính của cô mỉm cười buồn bã, như anh vẫn luôn như vậy.

"Senpai."

Và anh gọi cô bằng biệt danh như trước.

Bị mê hoặc, Adriana biết cô không thể hiểu mọi thứ, nhưng cô biết một sự thật không thể phủ nhận.

"Cậu an toàn rồi...!"

Như bị mê hoặc, cô lao tới ôm chặt lấy đứa Kouhai xấu tính khủng khiếp của mình.

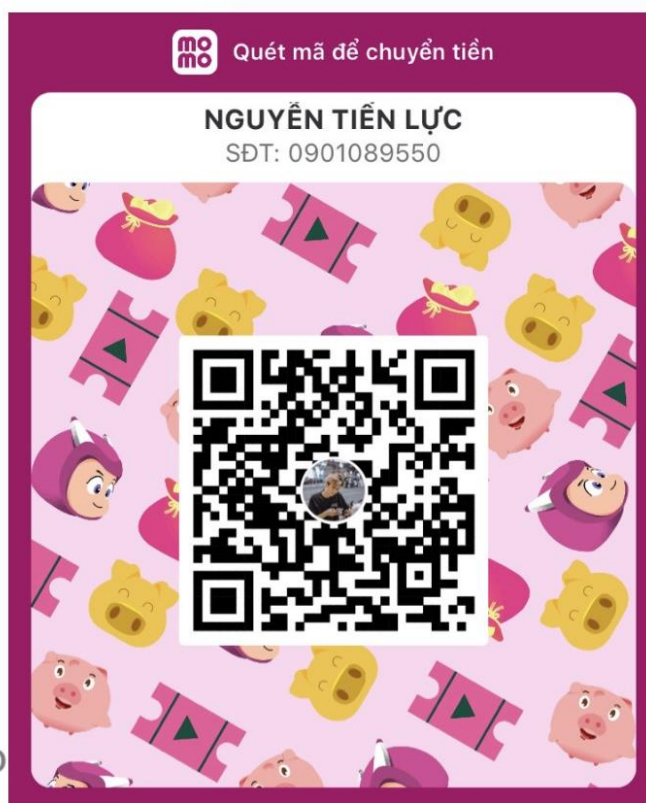
"Chà, đoán xem tôi là ai đây?"

Giống như trước đây,

kouhai độc ác của cô nói một cách kiêu ngạo.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**



Thanks For Reading